

Georgio's berättelse (tillhör bild 52 i PowerPoint) Den svenska versionen

Jag kom till Sverige på sextiotalet och började arbeta i en fabrik där jag senare blev driftschef. Jag träffade min fru och vi fick fyra barn tillsammans. Min fru gick bort strax efter hennes 60 årsdag och alla de drömmar som vi hade om vad vi skulle göra när vi hade gått i pension förändrades. Vårt lilla sommarhus står tomt. Jag har inte haft någon lust att åka dit på många år men jag har inte kraft att göra mig av med det heller. Min fru och jag älskade att resa men mycket har förändrats i världen. Jag var bara en liten pojke när andra världskriget bröt ut, men jag kommer ihåg mina föräldrars bekymrade blickar, lågmälda samtal på kvällarna och radion som ständigt rapporterade om krigets framfart i Europa. Samma känsla av en inre oro kommer för mig nu som jag faktiskt inte vet vart jag ska göra av. Det är så mycket som händer i världen som jag känner igen, och som min kropp verkar känna igen. Det sitter liksom i magen och jag kan inte fly från det.

Trots att jag på många sätt har haft ett väldigt gott liv har jag inte känt mig riktigt hemma någonstans. Det är som om jag alltid känt mig annorlunda, var jag än har varit. När jag idag tänker tillbaka på mitt liv är det så mycket som jag skulle vilja ha ogjort. Jag hade gjort helt andra prioriteringar med facit i hand. Det var viktigt för mig att tjäna mycket pengar och jag ser att jag prioriterade materiella saker framför relationer. Min fru sa ofta att vi inte behövde alla dessa prylar, att hon egentligen bara ville att vi skulle vara tillsammans så mycket som möjligt som familj. Men det var nog också ett sätt för mig att bevisa att jag dög och att jag kunde. Idag hade jag inte alls gjort samma prioriteringar – jag önskar att jag hade tillbringat mer tid med min fru, våra barn och våra vänner. Jag skulle vilja berätta för henne att jag nu förstår vad hon pratade om. Jag ångrar mig, men hon är inte längre här och jag kan inte be henne om ursäkt.

Jag funderar också ofta på vad det blev av mitt liv? Vart tar det vägen när jag är borta? Och alla mina saker och minnen som är betydelsefulla för mig? Jag försöker prata med mina barn om vad olika saker har för betydelse och i vilka sammanhang som de har funnits: mormors oljelampa och det gamla golvuret som morfar köpte när jag var liten. Jag brukar försöka prata med mina barn om de olika sakerna och vad jag vill att mina olika barn ska ha när jag är borta, men då bara viftar de bort det och säger, att "så pigg som du är kommer det inte hända på länge".

Det är så många tankar som far genom mitt huvud när jag sitter här på kvällarna. Har jag varit en god människa? Har jag åsamkat någon annan skada? Och vem ska jag prata med? De unga flickorna som kommer hem och hjälper mig med städningen eller han från Röda Korset – hur ska de kunna förstå?